

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab exordio Imperij Arcadij & Honorij Augustorum, Anno Domini
CCC. XCV. perueniens vsque ad CCCC. XL. continet annos XLV. ita
dispositus, vt commodè sextus tomus à S. Leone Magno Pontifice Maximo
inchoetur

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 421. Bonifacii Pap. Annus 4. Honorii 27. Theodosii 14.
Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14566

baptizata est, ab eodem fuit Eudocia nominata; quæ in laudem Theodofij egregium poemata se consecravit de bello Persico edidit: in quo etiam argumento plures versificatos esse scriptores, idem affirmat. Sed de Eudocia sepe inferius.

III. Hoc eodem anno persuasione Attici Constantinopolitani Episcopi (vt creditur) Imperatoris animus erga pietatem propensior inductus est ad legem illam sancientem, qua iura Episcopatus Constantinopolitane Ecclesie ad illi lyricum quoque extendi debere, promulgata a sanctione constituit, quæ se habet:

Omni innovatione cessante, vetustatem & canones pristinos Ecclesie huius, qui vsque nunc tenuerunt, etiam per omnes Illyrici provincias servari precepimus. Si quid dubitatu emergerit; id oporteat non absque scientia viri reuerendi ipsius sacrosanctæ legi Antiquitatis Ecclesie Constantinopolitane, quæ Romæ veteris prerogativa latatur, consentiri sacerdotali, sanctoque iudicio referri. Dat. prid. Idus Iulij. Eustachio & Agrippola Consi. hæc tenens sanctio. Sed plane commenticiosi suggestit Imperatori Atticus, quos dicit, posthinc Ecclesiasticos canones, ex quorum præscripto se ista lancire Theodosius profectur. Nunquam enim antea vcl in aliquo demittitur apparere fuisse Concilio, neque vsu rerum monstrari potest esse seruatum, vt Illyricorum Ecclesie subiectæ fuerint Episcopo Constantinopolitano, neque id postea obtinere potuisset permultos post annos Constantinopolitanos Episcopos, pluribus locis inferius apparebit. Vt vero veteris Romæ prerogatiuis Constantinopolis veteretur: id quidem non de his, quæ ad iura Ecclesie, sed Imperij pertinent, nec Patrum canones, sed Imperatorum leges constituerunt. Ista autem & alia vsurpanti sibi Anatolio Constantinopolitano Episcopo tempore Conclij Chalcedonensis obstricti & penitus reiecti S. Leo Romæ Pontifex. Sed de his pro ratione temporis suo loco pluribus agendum inferius erit.

IESV CHRISTI
Annus 422.

BONIFACII PAP. HONORII 28. IMP.
ANNUS 4. THEODOSII 15.

L. CH 422. 11 annus quadringentesimus vigesimus secundus Consulatus Augustorum Honorij decimo tertio & Theodofij decimo apertur: quo Bonifacius Papa Patroclum Episcopum, qui fauore Constantij (vt dictum est ex Prospero) sedem vsurpauerat Arelatensem, & adhuc alienæ Metropolis iura perturbans in Narbonensi provincia vacantis sedis ausus est Episcopum ordinare, repressit; datusque litteris b. ad Hilarium Narbonensem Episcopum, iussit, vt iure Metropolitanæ & præceptione Apostolicæ sedis ad locum accedat, & quæ agenda sunt videat, & sedi Apostolicæ referat. Vides præxim crebris firmatam exemplis de summa Romani Pontificis in omnes Ecclesias & Episcopos potestate, vt pote qui præsideat super omnes Episcopos Iudæ, ne quis ius alienum vsurpet: quod & ex præscripto Nicænorum canonum esse agere, iisdem litteris docet, cum & verba canonis recitat, vbi ait: Nulli videtur incognita Synodi consuetudo Nicæna, quæ ita præcipit (vt eadem propria verba ponamus) Per vnamquamque provinciam vsque Metropolitanis singulis habere debere, nec conquam datus esse possit subierit. Quod illi (quia aliter credendum non est) seruandam, sancto Spiritu iuggerente, censuerunt, hæc ipse. Ex quibus quam perspicue vides, sic ex Nicæno Concilio quibuscumque Metropolitanis suas seruat custoditasque esse provincias, vt tamen super omnes Apostolica sedes pastoralis sollicitudine vigilaret, & que ius diceret. Nulla quidem veteri atque certior esse potest canonum interpretatio, quam quæ vsu rerum, & obi obseruatione probata cognoscitur. Ex quibus manifeste intelligis, quam perperam & imperite nimis ex Nicænis canonibus angustiare Nouatores velint Apostolicæ sedis terminos intra vnus provincie limites, sed de his suo lo-

co superius pluribus actum est, hic autem occasione eiusdem Nicæni citati a Bonifacio canonis. Hæc quidem acta, scriptaque: vbi ipso Bonifacio Papa sunt hoc anno, quinto Idus Februarij, iisdem Consulibus. Quomodo vero tandem suæ temeritatis idem Patroclus poenas dederit, suo loco dicturi sumus.

Sed isdem quoque Consi. hæc habet Prosper in Chronico; Exeritio ad Hispaniam contra Vandalos missus est, cui Castinus * Dux fuit: qui Bonifacium, virum bellicis artibus præclarum, incepto & iniurioso imperio ab expeditione sua societate auerit. Nam ille periculum sibi atque indignum ratus, sequi quem discordem, superuentumque expertus esset, celeriter se ad portum Urbis, atque inde ad Africam præripuit, idque Reipublica multorum malorum causa fuit. hæc Prosper. Quomodo autem dispensatione diuina potest factum sit: vt qui Bonifacium spreuit, ipse Castinus profugus ad eum se receperit in Africam, in pplex ab eo auxilium petens, suo loco inferius narabimus. Porro res præclare gestas a Bonifacio aduersus Vandalos cum Tribunum ageret, S. Augustinus tradidit, vbi ait de: Quis crederet, quæ meret, Bonifacio Domestitorum & Africa Comitæ in Africa constituto tam magno exercitu & potestate, qui Tribunus cum paucis federatis omnes ipsas gentes expugnando, & terrore pacaturat, &c. Sed res hoc anno bene gesta est, dextereque pugnatum aduersus tyrannos, licet dissenserint inter se Duces. Hoc namque anno sub iisdem Consi. Maximum & Ioninum tyrannos in bello victos & captos: indeque abductos, occisos esse, Marcellinus affirmat in Chronico. Tantis Deus munibus decorasse voluit religionem Honorij Imp. Sed redeamus ad Bonifacium, se ab exercitu ablegantem.

III. Erat Bonifacius genere Thrax, vt ex eiusdem ad San. Augustinum litteris constat, quas suo loco ostendimus esse germanas. Hic Sebastianus Comiti & confessione potest clario (cuius multa cum laude Victor f. meminit) filium suam matrimonio coniunxit. Fuisse autem Bonifacium insignem pietate virum, ex litteris Sancti Augustini ad eum redditus facile potest intelligi. Cum enim ipse, relicto exercitu, ablegans se a Castino superbissimo Duce, in Africam se protinus contulisset, nihil antiquius habuit, quam vt infirmaret se in Augustini amicitiam; à quo & humanissime acceptus est: enituita vero & aucta eadem est: hæc consuetudine litterarum. Extat quidem eiusdem Augustini ad Bonifacium data epistola patenctica g: qua cum vitam Christianam breui compendio stringat, licere tradit homini Christiano, pro publica pace tuenda, arma tractare, monet pariter, qualiter in bello gerere se debeat; sed & de castitate seruanda saluberrimam admonitionem ingessit, qua inter alia: Valde inquit turpe est, vt quem non vincit homo, vincat libido, & obruatur vino, qui non vincitur ferro, digna plane tanto magistro sententia.

IV. Dum vero moraretur ibidem in Africa Bonifacius, & verbis ac litteris cum Augustini, tum Alypij maxime foueretur, vitam plane Christiano Duce dignam duxit: factis quoque de diuina operam litteris, ex consultationibus, quibus lacessere consuevit ipsum sanctum Augustinum, ostenditur. Porro eidem cupienti edoceri de Arianis & Donatistis hæreticis, cum abunde satisfaceret Augustinus, statim præsentis temporis Ecclesie Africanæ longe melioris fuisse conditionis, quam antea, ostendit his verbis b: Gratiar ago Domino, quia apud nos, non quidem in omnibus, sed valde in pluribus locis, & per alias Africa partes sine vllis illorum in sanorum moribus pax Catholica cucurrit et currit, &c. pluribus enim disputare pergit, quam salubris sit moderata coercitio hæreticorum per Imperatorias leges adhibita. De rebus alijs, quæ in Africa inter Augustinum & Bonifacium transactæ sunt, extant per breues vtriusque epistole vltro citroque date, sed in appendice collocata, quas germanas esse (conuulsus fuerint) rerum gestarum illorum temporum argumenta declarant: stylo tamen vise sunt Augustini dissimiles ob Laconismos, quibus in illis scribendis auctor est vsus. Verum etsi Augustini non esse, quis certo probare posset: sane quidem haud asseret commentitias, sed potius alicuius alterius magni

B
* Crastinus DE BONIFACIO ABLEGANTE SE AB EXERCITU.

Aug. 70.

III. e. Apud Aug. ep. 10 in ap. p. 1. 1. 1. edit. Plant. V. 1. 1. de potestate. V. 1. 1. 1. BONIFACII CVM AVGVSTINO AMICITIA.

Aug. 201.

IV. RES GESTÆ INTER BONIFACIUM ET AVGVSTINUM.

Aug. 650.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN